

Arrest

nr. 326 854 van 16 mei 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 16 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat J. HARDY.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België op 24 juli 2023 binnenkwam, diende op 24 juli 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 10 november 2016 en 14 februari 2020 werden verzoekers vingerafdrukken afgenomen in Italië, op 20 november 2018 in Duitsland en op 5 juni 2019 in Frankrijk (Eurodac). Op 13 september 2023 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het Belgische grondgebied te verlaten daar Italië verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Op 4 maart 2024 werd het dossier overgemaakt aan het Commissariaat-generaal.

1.3. Op 16 oktober 2024 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 17 oktober 2024 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

U werd op 12 augustus 2024 op het Commissariaat-generaal gehoord van 10.06 uur tot 13.33 uur in het Engels. Uw advocaat, Meester Farah FEGUY, loco Meester Julien HARDY, was tijdens de volledige duur van het persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart over de Nigeriaanse nationaliteit te beschikken en geboren te zijn op [...] oktober 1994 in Igbekehue village, Orhionmwon local government, Edo State. U groeide op in uw dorp samen met uw ouders en uw drie zussen. U bent christen en u heeft een diploma van het middelbaar onderwijs. Na uw schooltijd werkte u op de boerderij van uw ouders.

Op 11 september 2015 overleed uw vader aan een ziekte. Uw vader was zijn hele leven een lid geweest van de Ogboni gemeenschap en in november 2015 kwamen leden van de Ogboni u bezoeken, omdat ze uw vader op de traditionele manier wouden begraven. U ging hier niet op in en uw vader kreeg een christelijke begrafenis op 9 februari 2016 in Benin City. Op 8 maart 2016 was u terug in uw dorp en werd u aangevallen door vier onbekende mannen met machetes. U wist dat het leden van de Ogboni waren omdat uw buur u vertelden dat ze typische klederdracht droegen, namelijk een wit gewaad met daarop drie tekens. Tijdens de aanval raakte u gewond en had u nood aan medische bijstand. Uw buur bracht u naar het lokale medische centrum, maar ze weigerden u te behandelen, omdat ze geen problemen wilden met de Ogboni. Daarop bracht uw buur u naar een ziekenhuis nabij Benin City, maar daar weigerden ze u te helpen zonder politiedocument. Vervolgens ging u op aanraden van uw buur naar een specialist in een groter ziekenhuis in Benin City waar u het nodige formulier afhaalde om het politierapport te bekomen. Nadat u met het document naar de politie ging, kreeg u de nodige zorgen in het ziekenhuis. De volgende ochtend kreeg het ziekenhuis een telefoontje van de Ogboni met de boodschap dat ze u terug moesten sturen naar het dorp, omdat u de regels had verbroken en daar de doodstraf op staat. Hierop besloot u te vluchten samen met de broer van uw buur, die u naar Niger bracht. Hij nam u mee naar Agadez waar u enkele weken werkte om de rest van uw reis te betalen. Hierna ging u naar Libië waar u twee en een halve maand werkte om uw oversteek naar Italië te bekostigen. U kwam aan in Italië op 26 juni 2016 waar u op 10 november 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende dat geweigerd werd. Vervolgens reisde u op 30 november 2018 naar Duitsland, in juni 2019 naar Frankrijk en op 14 februari 2020 opnieuw naar Italië waarbij u in elk land opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende dat geweigerd werd. Op 24 juli 2023 kwam u naar België en diende u een verzoek om internationale bescherming in. Na uw vertrek uit Nigeria heeft u niets meer gehoord van de Ogboni, uw moeder of uw zoon.

U vreest dat indien u zou terugkeren naar Nigeria leden van de Ogboni u zullen doden.

Ter staving van uw verzoek legde u kopieën van de volgende documenten neer: een certificaat uit Italië, een getuigenis van een Italiaanse priester, een Italiaanse werkbadge, een Nigeriaanse letter of identification, medische documenten omtrent een operatie aan uw hand in een Belgisch ziekenhuis, foto's van uw vader, een littekenattest, een attest van de psycholoog en opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand moet worden vastgesteld dat de door u aangehaalde psychologische problemen niet van dien aard zijn dat zij u beletten volwaardige en coherente verklaringen af te leggen aangaande de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Het attest van klinisch psycholoog A.S. van 31/07/2024 stelt dat u hoog scoorde op een checklist betreffende posttraumatisch stresssyndroom die aangeeft dat u symptomen van intrusie, vermijding, negatieve veranderingen in cognitie en stemming, schuldgevoel en hyperstimulatie heeft. In de eerste plaats moet worden benadrukt dat het hier om een zelftest gaat die louter een indicatie kan geven omtrent eventuele verdere psychologische opvolging. Echter wordt in het attest op geen enkele wijze verduidelijkt op welke wijze uw psychologische klachten een persoonlijk onderhoud in het kader van uw procedure in concreto kunnen hinderen, in welke mate u hierdoor gehinderd zou zijn, noch wordt concreet aangegeven welke specifieke steunmaatregelen dienen in acht genomen te worden in het kader van een persoonlijk onderhoud, dan wel dat een persoonlijk onderhoud onmogelijk zou zijn. Dit stuk is bijgevolg niet van die aard om aan te

tonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. U gaf zelf tijdens het persoonlijk onderhoud wel aan last te hebben van slaapproblemen en een trauma, maar stelde tegelijkertijd dat u zich goed genoeg voelde om het interview af te leggen (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 12/08/2024, p. 2). Tevens bleek tijdens het persoonlijk onderhoud concreet en betekenisvol op de u gestelde vragen kon antwoorden en gaf u aan het einde van het onderhoud ook aan alle vragen goed begrepen te hebben.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk kon maken dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de verzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, hetgeen u niet deed. U kwam toe in Italië op 26 juni 2016 en diende pas na bijna vijf maanden een eerste verzoek om internationale bescherming in op 10 november 2016.

Voorts wordt opgemerkt dat u verklaart in Italië tweemaal, in Duitsland eenmaal en in Frankrijk eenmaal een verzoek tot internationale bescherming ingediend te hebben en dat u hieromtrent tweemaal een negatieve beslissing ontvangen heeft in Italië, in Duitsland (30/11/2018) en in Frankrijk (05/06/2019) stuurden ze u telkens terug naar Italië (CGVS, p. 3-4). Dit wordt ondersteund door de gegevens in uw administratief dossier waaruit blijkt dat u tweemaal een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Italië (10/11/2016 en 14/02/2020) en tweemaal werd geweigerd. Uit de vertaling van uw verklaringen tegenover de Duitse autoriteiten blijkt echter dat u op tal van essentiële punten tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in België. U zei in Duitsland dat uw vader op 14 februari 2015 overleed ten gevolge van verwondingen nadat hij werd neergeschoten door een jager, dat uw moeder in december 2015 toen u niet thuis was bezocht werd door de Ogboni die zeiden dat ze drie van uw vingers gingen afsnijden en uw tong en hart zouden verwijderen indien ze u tegenkwamen, waarop u drie maanden lang in de velden woonde. U verklaarde er tevens dat u zelf nooit in contact kwam met de Ogboni. In België daarentegen verklaarde u dat uw vader op 11 september 2015 overleed aan een ziekte en jullie in november 2015 bezocht werden door Ogboni die wilden dat u uw vader opvolgde. U vermeldde in België niets over een verblijf in de velden maar stelt uitdrukkelijk dat u rechtstreeks aangevallen werd en gewond raakte door de Ogboni. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u aanvankelijk overigens zelfs aan dat uw vader nog in uw thuisdorp verbleef (verklaring DVZ d.d. 27/07/2023, vraag 13). Deze manifeste tegenstrijdigheden over verschillende kernelementen in uw relaas doen op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Uw uiteindelijke verklaringen in België waren hoe dan ook zodanig vaag en onwaarschijnlijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Ten eerste maakt u niet aannemelijk dat uw vader ooit lid was van de Ogboni of dat u in zijn voetsporen moest treden. Immers, uit de beschikbare landeninformatie (toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er gewoonlijk geen gedwongen opvolgingen zijn bij de Ogboni Society. Het merendeel van de toetredende Ogboni leden doen dit vrijwillig.

Van een kind van een lid van Ogboni kan echter wel verwacht worden dat hij of zij toetreedt indien deze persoon reeds werd betrokken bij Ogboni activiteiten tijdens zijn of haar jeugd (bijvoorbeeld bij vergaderingen die werden gehouden in het huis van de bij Ogboni betrokken ouder zodat het kind de identiteiten van andere Ogboni leden kende, of als het kind ooit werd ingezet als moordenaar door een doelwit te vergiften). Geen van deze zaken was bij u het geval. U zegt dat u de meetings van de Ogboni vanuit uw huis kon zien en dat u zag dat uw vader participeerde in deze meetings. Echter, uw vader sprak nooit over de Ogboni en u weet zelfs niet wat uw vader bij de Ogboni deed of welke functie hij had. Uw vader heeft dit nooit met u besproken en u heeft nooit naar zijn lidmaatschap gevraagd (CGVS, p.9). U wist pas dat u uw vader zou moeten opvolgen na zijn overlijden (CGVS, p.10). U verklaart ook dat 70 procent van uw dorp lid is van de Ogboni en dat u ze zag in uw dorp, maar het enige dat u kan vertellen over de Ogboni is dat het een gevaarlijke fraterniteit is, die aan voodoo en politiek doet (CGVS, p.8), een stereotiepe beschrijving die u verder niet kon

toelichten wanneer het CGVS u dit vroeg (CGVS, p.9). U weet zelfs niet wie de leider van de Ogboni was in uw dorp (CGVS, p. 9). U weet wel dat uw dorpsleden die de gebruiken en de tradities van de Ogboni volgen, hun vader opvolgen en dat kinderen reeds op een jonge leeftijd betrokken werden (CGVS, p. 8). Ongeacht dat u als kind niet werd betrokken bij de gebruiken en tradities van de Ogboni, is het vreemd dat u ondanks deze kennis geen idee had dat u uw vader moest opvolgen (CGVS, p.10). De beschikbare informatie stelt dat lidmaatschap niet erfelijk is en enkel van kinderen die reeds ingewijd of wiens naam werd doorgegeven mogelijks verwacht wordt dat zij ook toetreden en dat enkel wie een zeer dichte geschiedenis met de Ogboni heeft, kan geïntimideerd worden om toe te treden (zie supra en blauwe map). Met andere woorden, indien uw vader inderdaad uw naam opgaf om hem op te volgen, zou men minstens verwachten dat hij u zou hebben voorbereid op een toetreding tot de Ogboni en klaargestoomd voor de toekomstige opvolging, of dit minstens zou geprobeerd hebben, zodat u wel degelijk zou aanvaarden hem op te volgen. Echter bleef u tot aan de dood van uw vader afgeschermd van de Ogboni traditie, wat blijkt uit bovenstaande aangehaalde onwetendheid van zijn lidmaatschap en een geheel gebrek aan kennis. Sterker nog, u werd toegelaten het christelijk geloof te beoefenen, alsook de rest van de familie (CGVS, p. 9). Nog opmerkelijker is, wanneer gevraagd of uw vader met u sprak over uw lidmaatschap, uw antwoord dat hij dit niet deed omdat hij wist dat u naar de kerk ging. Het feit dat uw vader (of iemand van de familie) nooit iets vermeld zou hebben over het feit dat er van u verwacht werd hem op te volgen, is dan ook uiterst ongeloofwaardig en niet verenigbaar met het opgeven van uw naam aan een dwingende, geheime en gevaarlijke 'Confraternity'. Ook omgekeerd is het weinig aannemelijk dat de leden van de Ogboni zoveel moeite zouden doen om u te overhalen om lid te worden van hun genootschap. Men kan zich afvragen wat de meerwaarde is voor een dergelijk geheim en exclusief genootschap om een persoon tegen zijn zin te dwingen om lid te worden van hun genootschap, zeker nu hiertoe geen enkele noodzaak bestond, daar u nooit door uw vader geïntroduceerd werd in de gebruiken en tradities van de Ogboni en u dus geen enkele informatie had die hen in gevaar zou kunnen brengen. U was verder niet op de hoogte of er een straf stond op een weigering tot toetreding (CGVS, p. 12), noch of er anderen gelijkaardige problemen ondervonden als u (CGVS, p. 13).

Met deze vage en onwaarschijnlijke verklaringen maakt u geenszins aannemelijk dat uw vader ooit lid was van Ogboni en dat u hem diende op te volgen.

Dat u niet werkelijk ernstige vervolging te vrezen heeft in Nigeria, wordt verder bevestigd door uw incoherente en bijgevolg ongeloofwaardige verklaringen over de incidenten na het overlijden van uw vader.

Ten eerste blijft u vaag over het bezoek dat u kreeg in november 2015 van enkele leden van de Ogboni, die hun sympathie kwamen tonen na het overlijden van uw vader. U zegt dat u tijdens deze ontmoeting een lijst ontving met elementen die nodig waren voor een voodooritueel. Toen u gevraagd werd wat er op die lijst stond, zei u dat u geen idee hebt (CGVS, p. 10). Nochtans was dit een belangrijk moment in uw relaas en aangezien u van kinds af aan getuige bent geweest van voodoorituelen, kan er van u verwacht worden dat deze elementen niet geheel vreemd zijn aan u.

Ten tweede is de informatie die u kan geven over het incident op 8 maart 2016, waarbij u in uw huis werd aangevallen door vier of vijf mannen met machetes, zeer beperkt. U weet niet wie u heeft aangevallen en u heeft zich achteraf niet geïnformeerd over de identiteit van de daders (CGVS, p. 12). U weet enkel dat het leden van de Ogboni waren, omdat uw burens de typische markeringen van de Ogboni op de kleren van de daders hadden opgemerkt. Met dergelijke vage verklaringen over de spilfiguren in uw relaas en uw complete onwetendheid over en desinteresse in de identiteit van de personen die u vreest, maakt u allerminst aannemelijk dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft. Bovendien verklaart u dat u tijdens de aanval uw moeder heeft horen schreeuwen, maar dat u achteraf nooit heeft gevraagd wat er met haar gebeurd is, u kon zelfs niet weten of ze de aanval overleefd heeft (CGVS, p.12).

Het is onwaarschijnlijk dat u na zo'n gewelddadige aanval niet zou vragen naar het welzijn van uw moeder, al zeker omdat zij ook de persoon is die instaat voor de zorg van uw zoon (CGVS, p. 6).

Ten derde legt u vage en inconsistente verklaringen af over uw pogingen om medische hulp te krijgen na de aanval in uw huis. Zo stelt u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 29 februari 2024 dat u werd aangevallen op 8 maart 2016 en dat u naar de politie ging op 9 maart 2016 om vervolgens het land te verlaten op 10 maart 2016 nadat u een telefoontje kreeg van de Ogboni in het ziekenhuis (zie 'vragenlijst CGVS' in het administratief dossier, pt. 3.5). Bij het CGVS verklaart u ook dat u op 8 maart 2016 werd aangevallen, maar zegt u dat u op diezelfde dag naar de politie ging en direct erna naar de specialist in het ziekenhuis in Benin City. U zou dan de volgende dag, op 9 maart 2016, een telefoontje krijgen in het ziekenhuis, waarop u besluit het land onmiddellijk te verlaten (CGVS, p. 7, 12-14). Bovendien is uw verklaring dat u medische zorg werd ontzegd niet in lijn met de beschikbare landeninformatie. U verklaart dat iedereen die medische hulp nodig heeft ten gevolge van een incident, eerst naar de politie moet gaan om een rapport op te laten stellen vooraleer iemand hulp kan krijgen in het ziekenhuis (CGVS, p. 13). Hoewel deze praktijken in het verleden konden voorvallen, is dit sinds 2014 verboden sinds het invoeren van de National Health Act (zie blauwe map). In deze wet wordt er expliciet vermeld onder deel 3, rechten en verplichtingen van

patiënten en zorgpersoneel, dat het verboden is om dringende medische hulp te weigeren voor welke reden ook. Bijgevolg is het dus verboden voor een ziekenhuis om medische hulp te weigeren aan patiënten die geen politie rapport kunnen voorleggen. Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het politie rapport, is het bijgevolg niet plausibel dat de Ogboni wisten in welk ziekenhuis u lag en het ziekenhuis opgebeld zouden hebben. U verklaart namelijk dat de Ogboni wisten naar welk ziekenhuis ze moesten bellen nadat politieagenten naar uw dorp waren gegaan om het incident, dat het onderwerp was van het politierapport, te onderzoeken (CGVS, p. 14).

Met dergelijke vage en tegenstrijdige verklaringen slaagt u er niet in uw aanwezigheid bij dit gevecht aannemelijk te maken.

Nog los van de bovenstaande vaststellingen moet opgemerkt worden dat zelfs indien u aannemelijk had gemaakt dat u in het verleden vervolging vreesde, quod non in casu, uit niets blijkt dat u heden, anno 2024, nog enige vrees zou dienen te koesteren voor leden van de Ogboni. U heeft zelf immers niks meer gehoord van of over leden van de Ogboni sinds uw vertrek op 10 maart 2016 (CGVS, p. 15). Dat leden van de Ogboni u bijna meer dan 8 jaar later plots wel op het spoor zouden komen is dan ook allesbehalve plausibel en mist elke objectieve grondslag. Hierbij moet nog aangestipt worden dat uw bewering dat u geen enkel contact meer heeft gehad met uw familie sinds 2016 omdat u de enige telefoon meenam (CGVS, p. 5,6,12) allesbehalve plausibel is. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat u bij het aanvatten van een dergelijke lange reis iets van concrete afspraken zou maken om verder in contact te blijven met uw thuisfront.

De neergelegde documenten beïnvloeden bovenstaande op generlei wijze. Uw documenten uit Italië zijn hoogstens dienstig om uw Nigeriaanse nationaliteit en uw verblijf in Italië te staven. Uw medische documenten en uw medisch certificaat bewijzen dat u een operatie onderging en dat u littekens heeft op uw lichaam, echter is het onmogelijk voor een arts om met enige zekerheid de werkelijke oorzaak van uw letsels te bepalen en bijgevolg bewijzen deze documenten dus niet dat uw letsels het gevolg zijn van de door u beweerde feiten. Vervolgens legde u nog vijf foto's neer van uw vader in traditionele kledij, echter kunnen deze foto's niet bewijzen of de persoon die erop afgebeeld staat wel degelijk uw vader is. Het is verder onmogelijk de plaats, het tijdstip en de omstandigheden te bepalen waarin dergelijke foto's werden genomen.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021>, de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021> en de EUAA Nigeria – Country Focus van juli 2024 <https://euaa.europa.eu/publications/nigeria-country-focus>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehoeders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit het recente rapport van EUAA Nigeria – Country Focus van juli 2024 <https://euaa.europa.eu/publications/nigeria-country-focus> dat een overzicht geeft van de veiligheidssituatie in Nigeria in de periode van 1 januari 2023 tot 31 maart 2024, met inbegrip van recente veiligheidstrends, de impact op burgers en een uitsplitsing van de veiligheidssituatie per geopolitieke zone, blijkt dat de situatie in de overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja stabiel is gebleven. Uit een grondige analyse van dit rapport blijkt geenszins dat de veiligheidssituatie in de overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja dermate is gewijzigd dat de huidige beoordeling door het CGVS in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet niet meer actueel zou zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- Artikelen 48/3 tot 48/7 van de Vreemdelingenwet;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vooreerst wijst verzoeker op de algemene situatie in Nigeria.

Voorts stelt verzoeker dat vijf maanden geen onredelijke termijn is om te wachten met zijn verzoek om internationale bescherming in Italië, gelet op de gebrekkige bijstand die aan verzoekers om internationale bescherming wordt verleend.

Aangaande zijn verklaringen in Duitsland stelt verzoeker dat deze ondermaats werden vertaald. Bovendien is de vertaling van deze verklaringen vanuit het Duits naar het Nederlands vertaald met een vertaalmachine, waardoor deze betrouwbaarheid ontbreken. Verzoeker werd bovendien in Duitsland niet bevroegd over zijn vrees. Verzoeker volhardt in hetgeen hij heeft verklaard in België.

Verzoeker meent verder dat er wel degelijk sprake is van gedwongen rekrutering bij de Ogboni. Het gegeven dat een gewaardeerd lid een traditionele begrafenis werd ontzegd stootte de Ogboni tegen de borst. Verder wijst verzoeker op landeninformatie die wel degelijk gewag maakt van gedwongen rekrutering.

Verzoekers vader was overleden en kon geen invloed uitoefenen. Verzoeker stelt dat hem wel degelijk werd aangeraden om lid te worden en zijn vader een traditionele begrafenis te geven, hetgeen plausibel is gelet op de status van zijn vader.

Verder heeft verzoeker wel degelijk kennis over de Ogboni, doch niet over de interne voorschriften zoals erfopvolging.

Nog benadrukt verzoeker dat hij geen wildvreemde was voor de Ogboni, gelet op zijn vader. Het was belangrijk voor de Ogboni om verzoeker in te lijven teneinde de eer hoog te houden en het vermijden dat zijn vader een christelijke begrafenis kreeg. Het kostte de Ogboni bovendien weinig moeite om druk te zetten, ze schuwen immers geen geweld.

Voorts meent verzoeker dat hem niet kan worden verweten dat hij niet exact wist wat er op de lijst stond die hij verkreeg van de Ogboni. Het betrof een lange lijst en verzoeker stond onder druk.

Verzoeker stelt nog dat hij voldoende verklaringen gaf over zijn aanvallers doch door omstandigheden ze niet persoonlijk kon identificeren. Verzoeker kon daarna ook geen poging ondernemen om zich verder te informeren, daar ingaan tegen een dergelijke gemeenschap gevaarlijk was.

Verzoeker heeft verder duidelijk uitgelegd waarom hij zich niet kon informeren over de toestand van zijn moeder.

Wat zijn tegenstrijdige verklaringen betreft, wijst verzoeker op de slechte omstandigheden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar het interview zonder advocaat verliep en onder tijdsdruk.

Inzake de wetgeving met betrekking tot toegang tot medische hulp, stelt verzoeker dat deze niet noodzakelijk effectief werd uitgevoerd. Het is niet onlogisch dat ziekenhuizen zich willen indekken tegen gewelddadige groeperingen en een politie die gekend staat om zijn arbitraire houding, of dat de praktijk niet overal weggewerkt is door de destijds nieuwe wet van 2014.

Aangaande de actualiteit van zijn vrees, stelt verzoeker dat hij het land heeft ontvlucht en alle contact heeft verbroken, waardoor hij niet meer valt op te sporen. Wanneer verzoeker terugkeert naar Nigeria is de kans groot dat hij zal worden vervolgd.

Verzoeker stelt vervolgens dat het aan de commissaris-generaal is om te bewijzen dat de schade zich niet meer zal voordoen. Het loutere tijdsverloop is geen afdoende bewijs.

Nog meent verzoeker dat de door hem neergelegde documenten niet zomaar opzij kunnen worden geschoven.

In ondergeschikte orde meent verzoeker in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming met verwijzing naar de door hem uiteengezette problematiek.

3.1.2. Ter terechtzitting van 21 maart 2025 legde verzoeker een aanvullende nota neer met daarin landeninformatie inzake de algemene veiligheidssituatie in Nigeria. Verzoeker verwijst hierbij ook naar zijn profiel als terugkeer vanuit Europa en gebrek aan sociaal netwerk.

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

3.3. De bestreden beslissing oordeelt op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vervolging daar hij laattijdig een verzoek om internationale bescherming indiende (i), hij tegenstrijdige verklaringen aflegde doorheen verscheidene asielprocedures (ii), zijn verklaringen over het lidmaatschap van zijn vader gebrekkig zijn (iii), zijn verklaringen over de incidenten na het overlijden van zijn vader evenmin overtuigen en bovendien tegenstrijdig zijn (iv) en verzoekers voorgehouden problematiek zich ver in het verleden afspeelde (v).

Verzoeker kan geen afbreuk doen aan deze terechte vaststellingen door het aanhalen van vergoelijkingsen en het bekritisieren van de gevolgtrekking van de bestreden beslissing.

Zo merkt de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker laattijdig een verzoek om internationale bescherming indiende in Italië:

“Vooreerst moet erop gewezen worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de verzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, hetgeen u niet deed. U kwam toe in Italië op 26 juni 2016 en diende pas na bijna vijf maanden een eerste verzoek om internationale bescherming in op 10 november 2016.”

Verzoeker kan zijn nalatig gedrag niet verschonen door te stellen dat vijf maanden geen lange periode betreft en door op algemene wijze te poneren dat er onvoldoende bijstand wordt verleend aan verzoekers om internationale bescherming. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich zo spoedig mogelijk tot de autoriteiten van het onthaalland richt om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en zich aanmeldt wanneer hij door de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek wordt opgeroepen om zijn problemen uiteen te zetten.

In zoverre verzoeker insinueert dat hij zich mogelijks heeft vergist van aankomstdatum in Italië, blijkt uit het administratief dossier eenvoudig dat verzoekers vingerafdrukken op 10 november 2016 werden geregistreerd.

Voorts merkt de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde doorheen verscheidene asielprocedures:

“Voorts wordt opgemerkt dat u verklaart in Italië tweemaal, in Duitsland eenmaal en in Frankrijk eenmaal een verzoek tot internationale bescherming ingediend te hebben en dat u hieromtrent tweemaal een negatieve beslissing ontvangen heeft in Italië, in Duitsland (30/11/2018) en in Frankrijk (05/06/2019) stuurden ze u telkens terug naar Italië (CGVS, p. 3-4). Dit wordt ondersteund door de gegevens in uw administratief dossier waaruit blijkt dat u tweemaal een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Italië (10/11/2016 en 14/02/2020) en tweemaal werd geweigerd. Uit de vertaling van uw verklaringen tegenover de Duitse autoriteiten blijkt echter dat u op tal van essentiële punten tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in België. U zei in Duitsland dat uw vader op 14 februari 2015 overleed ten gevolge van verwondingen nadat hij werd neergeschoten door een jager, dat uw moeder in december 2015 toen u niet thuis was bezocht werd door de Ogboni die zeiden dat ze drie van uw vingers gingen afsnijden en uw tong en hart zouden verwijderen indien ze u tegenkwamen, waarop u drie maanden lang in de velden woonde. U verklaarde er tevens dat u zelf nooit in contact kwam met de Ogboni. In België daarentegen verklaarde u dat uw vader op 11 september 2015 overleed aan een ziekte en jullie in november 2015 bezocht werden door Ogboni die wilden dat u uw vader opvolgde. U vermeldde in België niets over een verblijf in de velden maar stelt uitdrukkelijk dat u rechtstreeks aangevallen werd en gewond raakte door de Ogboni. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u aanvankelijk overigens zelfs aan dat uw vader nog in uw thuisdorp verbleef (verklaring DVZ d.d. 27/07/2023, vraag 13). Deze manifeste tegenstrijdigheden over verschillende kernelementen in uw relaas doen op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”

Verzoeker poneert dat zijn verklaringen verkeerdelijk werden vertaald in Duitsland en hij bovendien nooit over de aard van zijn vrees werd bevraagd. Dat zijn vertaling verkeerdelijk op zulke foutieve wijze werden vertaald, is een ongefundeerde blote bewering die op gespannen voet staat met het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS). In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Duitsland en alle andere lidstaten het Unierecht in acht nemen. Aldus geldt het Unierecht met betrekking tot het verloop van de asielprocedure, met name de Asielprocedurerichtlijn (Richtlijn 2013/32/EU van Het Europees Parlement en De Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking)), aldaar. Bijgevolg moet worden aangenomen dat zijn verklaringen correct werden weergegeven. De toespelingen van verzoeker tot het tegendeel worden op geen enkele wijze gestaafd en blijven blote beweringen die niet kunnen opwegen tegenover het vermoeden dat het Unierecht in Duitsland wordt gerespecteerd.

Waar verzoeker nog stelt dat de vertaling van het Duits dossier met een vertaalmachine werd gemaakt, toont verzoeker op geen enkele manier aan dat er sprake is van een foute vertaling.

Vervolgens overweegt de bestreden beslissing op goede gronden dat zijn verklaringen met betrekking tot zijn vader niet overtuigen:

“Ten eerste maakt u niet aannemelijk dat uw vader ooit lid was van de Ogboni of dat u in zijn voetsporen moest treden. Immers, uit de beschikbare landeninformatie (toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er gewoonlijk geen gedwongen opvolgingen zijn bij de Ogboni Society. Het merendeel van de toetredende Ogboni leden doen dit vrijwillig. Van een kind van een lid van Ogboni kan echter wel verwacht worden dat hij of zij toetreedt indien deze persoon reeds werd betrokken bij Ogboni activiteiten tijdens zijn of haar jeugd (bijvoorbeeld bij vergaderingen die werden gehouden in het huis van de bij Ogboni betrokken ouder zodat het kind de identiteiten van andere Ogboni leden kende, of als het kind ooit werd ingezet als moordenaar door een doelwit te vergiftigen). Geen van deze zaken was bij u het geval. U zegt dat u de meetings van de Ogboni vanuit uw huis kon zien en dat u zag dat uw vader participeerde in deze meetings. Echter, uw vader sprak nooit over de Ogboni en u weet zelfs niet wat uw vader bij de Ogboni deed of welke functie hij had. Uw vader heeft dit nooit met u besproken en u heeft nooit naar zijn lidmaatschap gevraagd (CGVS, p.9). U wist pas dat u uw vader zou moeten opvolgen na zijn overlijden (CGVS, p.10). U verklaart ook dat 70 procent van uw dorp lid is van de Ogboni en dat u ze zag in uw dorp, maar het enige dat u kan vertellen over de Ogboni is dat het een gevaarlijke fraterniteit is, die aan voodoo en politiek doet (CGVS, p.8), een stereotiepe beschrijving die u verder niet kon toelichten wanneer het CGVS u dit vroeg (CGVS, p.9). U weet zelfs niet wie de leider van de Ogboni was in uw dorp (CGVS, p. 9). U weet wel dat uw dorpsleden die de gebruiken en de tradities van de Ogboni volgen, hun vader opvolgen en dat kinderen reeds op een jonge leeftijd betrokken werden (CGVS, p. 8). Ongeacht dat u als kind niet werd betrokken bij de gebruiken en tradities van de Ogboni, is het vreemd dat u ondanks deze kennis geen idee had dat u uw vader moest opvolgen (CGVS, p.10). De beschikbare informatie stelt dat lidmaatschap niet erfelijk is en enkel van kinderen die reeds ingewijd of wiens naam werd doorgegeven mogelijks verwacht wordt dat zij ook toetreden en dat enkel wie een zeer dichte geschiedenis met de Ogboni heeft, kan geïntimideerd worden om toe te treden (zie supra en blauwe map). Met andere woorden, indien uw vader inderdaad uw naam opgaf om hem op te volgen, zou men minstens verwachten dat hij u zou hebben voorbereid op een toetreding tot de Ogboni en klaargestoomd voor de toekomstige opvolging, of dit minstens zou geprobeerd hebben, zodat u wel degelijk zou aanvaarden hem op te volgen. Echter bleef u tot aan de dood van uw vader afgeschermd van de Ogboni traditie, wat blijkt uit bovenstaande aangehaalde onwetendheid van zijn lidmaatschap en een geheel gebrek aan kennis. Sterker nog, u werd toegelaten het christelijk geloof te beoefenen, alsook de rest van de familie (CGVS, p. 9). Nog opmerkelijker is, wanneer gevraagd of uw vader met u sprak over uw lidmaatschap, uw antwoord dat hij dit niet deed omdat hij wist dat u naar de kerk ging. Het feit dat uw vader (of iemand van de familie) nooit iets vermeld zou hebben over het feit dat er van u verwacht werd hem op te volgen, is dan ook uiterst ongeloofwaardig en niet verenigbaar met het opgeven van uw naam aan een dwingende, geheime en gevaarlijke ‘Confraternity’. Ook omgekeerd is het weinig aannemelijk dat de leden van de Ogboni zoveel moeite zouden doen om u te overhalen om lid te worden van hun genootschap. Men kan zich afvragen wat de meerwaarde is voor een dergelijk geheim en exclusief genootschap om een persoon tegen zijn zin te dwingen om lid te worden van hun genootschap, zeker nu hiertoe geen enkele noodzaak bestond, daar u nooit door uw vader geïntroduceerd werd in de gebruiken en tradities van de Ogboni en u dus geen enkele informatie had die hen in gevaar zou kunnen brengen. U was verder niet op de hoogte of er een straf stond op een weigering tot toetreding (CGVS, p. 12), noch of er anderen gelijkaardige problemen ondervonden als u (CGVS, p. 13).

Met deze vage en onwaarschijnlijke verklaringen maakt u geenszins aannemelijk dat uw vader ooit lid was van Ogboni en dat u hem diende op te volgen.”

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar landeninformatie waaruit kan worden afgeleid dat gedwongen rekrutering mogelijks wel kan voorkomen. Deze informatie leidt echter op geen enkele manier tot de conclusie dat dit een werkelijke praktijk is en doet dan ook op generlei wijze afbreuk aan de bestreden beslissing.

Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het bekritisieren van de gevolgtrekking van de bestreden beslissing en het poneren dat zijn rekrutering wel degelijk geloofwaardig is gelet op het lidmaatschap van zijn vader. Hiermee doet hij geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing, omtrent deze verklaringen gedane, pertinente en correcte vaststellingen waaruit genoegzaam blijkt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen op dit punt.

Voorts oordeelt de bestreden beslissing terecht dat verzoekers verklaringen over de gebeurtenissen na het overlijden van zijn vader evenmin overtuigen:

“Ten eerste blijft u vaag over het bezoek dat u kreeg in november 2015 van enkele leden van de Ogboni, die hun sympathie kwamen tonen na het overlijden van uw vader. U zegt dat u tijdens deze ontmoeting een lijst ontving met elementen die nodig waren voor een voodooritueel. Toen u gevraagd werd wat er op die lijst stond, zei u dat u geen idee hebt (CGVS, p. 10). Nochtans was dit een belangrijk moment in uw relaas en aangezien u van kinds af aan getuige bent geweest van voodoorituelen, kan er van u verwacht worden dat deze elementen niet geheel vreemd zijn aan u.

Ten tweede is de informatie die u kan geven over het incident op 8 maart 2016, waarbij u in uw huis werd aangevallen door vier of vijf mannen met machetes, zeer beperkt. U weet niet wie u heeft aangevallen en u heeft zich achteraf niet geïnformeerd over de identiteit van de daders (CGVS, p. 12). U weet enkel dat het leden van de Ogboni waren, omdat uw burens de typische markeringen van de Ogboni op de kleren van de daders hadden opgemerkt. Met dergelijke vage verklaringen over de spilfiguren in uw relaas en uw complete onwetendheid over en desinteresse in de identiteit van de personen die u vreest, maakt u allerminst aannemelijk dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft. Bovendien verklaart u dat u tijdens de aanval uw moeder heeft horen schreeuwen, maar dat u achteraf nooit heeft gevraagd wat er met haar gebeurd is, u kon zelfs niet weten of ze de aanval overleefd heeft (CGVS, p.12). Het is onwaarschijnlijk dat u na zo’n gewelddadige aanval niet zou vragen naar het welzijn van uw moeder, al zeker omdat zij ook de persoon is die instaat voor de zorg van uw zoon (CGVS, p. 6).

Ten derde legt u vage en inconsistente verklaringen af over uw pogingen om medische hulp te krijgen na de aanval in uw huis. Zo stelt u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 29 februari 2024 dat u werd aangevallen op 8 maart 2016 en dat u naar de politie ging op 9 maart 2016 om vervolgens het land te verlaten op 10 maart 2016 nadat u een telefoontje kreeg van de Ogboni in het ziekenhuis (zie ‘vragenlijst CGVS’ in het administratief dossier, pt. 3.5). Bij het CGVS verklaart u ook dat u op 8 maart 2016 werd aangevallen, maar zegt u dat u op diezelfde dag naar de politie ging en direct erna naar de specialist in het ziekenhuis in Benin City. U zou dan de volgende dag, op 9 maart 2016, een telefoontje krijgen in het ziekenhuis, waarop u besluit het land onmiddellijk te verlaten (CGVS, p. 7, 12-14). Bovendien is uw verklaring dat u medische zorg werd ontzegd niet in lijn met de beschikbare landeninformatie. U verklaart dat iedereen die medische hulp nodig heeft ten gevolge van een incident, eerst naar de politie moet gaan om een rapport op te laten stellen vooraleer iemand hulp kan krijgen in het ziekenhuis (CGVS, p. 13). Hoewel deze praktijken in het verleden konden voorvallen, is dit sinds 2014 verboden sinds het invoeren van de National Health Act (zie blauwe map). In deze wet wordt er expliciet vermeld onder deel 3, rechten en verplichtingen van patiënten en zorgpersoneel, dat het verboden is om dringende medische hulp te weigeren voor welke reden ook. Bijgevolg is het dus verboden voor een ziekenhuis om medische hulp te weigeren aan patiënten die geen politie rapport kunnen voorleggen. Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het politie rapport, is het bijgevolg niet plausibel dat de Ogboni wisten in welk ziekenhuis u lag en het ziekenhuis opgebeld zouden hebben. U verklaart namelijk dat de Ogboni wisten naar welk ziekenhuis ze moesten bellen nadat politieagenten naar uw dorp waren gegaan om het incident, dat het onderwerp was van het politierapport, te onderzoeken (CGVS, p. 14).”

Verzoeker volhardt ook op dit punt in zijn verklaringen en tracht zijn gebrekkige kennis te verschonen door te verwijzen naar de omstandigheden waarin de feiten zich telkens afspeelde. Hiermee doet hij geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing, omtrent deze verklaringen gedane, pertinente en correcte vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete argumenten en elementen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen, waarbij hij echter geheel in gebreke blijft.

Verzoeker weerlegt bovendien geenszins de motivering in de bestreden beslissing omtrent de vastgestelde tegenstrijdigheden door louter hypothetisch te verwijzen naar de slechte omstandigheden tijdens het interview bij aanvang van de procedure. Zelfs al valt niet uit te sluiten dat niet elk gehoor in optimale

omstandigheden plaatsvindt, dan nog dient verzoeker *in concreto* aan te tonen dat wat in de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgenomen niet overeenstemt met wat hij heeft verklaard, *quod non in casu*. Verzoeker toont bovendien niet aan hoe de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen gehad hebben op zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekers verklaringen werden er aan hem voorgelezen in het Engels en hij heeft deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

Het betoog dat de ziekenhuizen de wetgeving van 2014 nog niet toepasten is verder een ongefundeerde bewering.

Nog stelt de bestreden beslissing terecht dat verzoekers vrees niet langer actueel is:

“Nog los van de bovenstaande vaststellingen moet opgemerkt worden dat zelfs indien u aannemelijk had gemaakt dat u in het verleden vervolging vreesde, quod non in casu, uit niets blijkt dat u heden, anno 2024, nog enige vrees zou dienen te koesteren voor leden van de Ogboni. U heeft zelf immers niks meer gehoord van of over leden van de Ogboni sinds uw vertrek op 10 maart 2016 (CGVS, p. 15). Dat leden van de Ogboni u bijna meer dan 8 jaar later plots wel op het spoor zouden komen is dan ook allesbehalve plausibel en mist elke objectieve grondslag. Hierbij moet nog aangestipt worden dat uw bewering dat u geen enkel contact meer heeft gehad met uw familie sinds 2016 omdat u de enige telefoon meenam (CGVS, p. 5,6,12) allesbehalve plausibel is. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat u bij het aanvatten van een dergelijke lange reis iets van concrete afspraken zou maken om verder in contact te blijven met uw thuisfront.”

Verzoeker doet op geen enkele wijze afbreuk aan het onderhavig motief door simpelweg te herhalen dat hij met niemand contact heeft en te stellen dat hij bij een terugkeer zal worden vervolgd. Verzoeker blijft geheel in gebreke om concrete, nieuwe elementen aan te voeren.

Tot slot overweegt de bestreden beslissing op pertinente wijze dat de door verzoeker neergelegde documenten zijn verklaringen niet kunnen remediëren:

“De neergelegde documenten beïnvloeden bovenstaande op generlei wijze. Uw documenten uit Italië zijn hoogstens dienstig om uw Nigeriaanse nationaliteit en uw verblijf in Italië te staven. Uw medische documenten en uw medisch certificaat bewijzen dat u een operatie onderging en dat u littekens heeft op uw lichaam, echter is het onmogelijk voor een arts om met enige zekerheid de werkelijke oorzaak van uw letsels te bepalen en bijgevolg bewijzen deze documenten dus niet dat uw letsels het gevolg zijn van de door u beweerde feiten. Vervolgens legde u nog vijf foto's neer van uw vader in traditionele kledij, echter kunnen deze foto's niet bewijzen of de persoon die erop afgebeeld staat wel degelijk uw vader is. Het is verder onmogelijk de plaats, het tijdstip en de omstandigheden te bepalen waarin dergelijke foto's werden genomen.”

Verzoeker beperkt zich eenvoudigweg tot te stellen dat zijn documenten wel degelijk bewijskrachtig zijn, maar verzaakt hierbij enig concreet argument aan te voeren ter weerlegging van het onderhavig motief.

Wat zijn verwijzing naar zijn profiel als terugkeerder vanuit Europa betreft, biedt verzoeker niet het minste bewijs dat zulke profielen enig risico kennen bij terugkeer, laat staan dat verzoeker zelf een zulke problematiek zou ondervinden.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verwijst de Raad integraal naar de vaststellingen van de bestreden beslissing:

“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021>, de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021> en de EUAA Nigeria – Country Focus van juli 2024 <https://euaa.europa.eu/publications/nigeria-country-focus>) blijkt dat op het Nigeriaanse

grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehouders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit het recente rapport van EUAA Nigeria – Country Focus van juli 2024 <https://euaa.europa.eu/publications/nigeria-country-focus> dat een overzicht geeft van de veiligheidssituatie in Nigeria in de periode van 1 januari 2023 tot 31 maart 2024, met inbegrip van recente veiligheidstrends, de impact op burgers en een uitsplitsing van de veiligheidssituatie per geopolitieke zone, blijkt dat de situatie in de overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja stabiel is gebleven. Uit een grondige analyse van dit rapport blijkt geenszins dat de veiligheidssituatie in de overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja dermate is gewijzigd dat de huidige beoordeling door het CGVS in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet niet meer actueel zou zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo State actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo State aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

De door verzoeker aangehaalde landeninformatie in zijn aanvullende nota vermag geen afbreuk doen aan de beoordeling van de veiligheidssituatie zoals die wordt gemaakt door de commissaris-generaal. De door verzoeker aangevoerde artikelen verwijzen in wezen naar dezelfde incidenten, doch bieden weinig context in welke omstandigheden deze zich afspeelden.

Waar verzoeker verwijst naar het bestaan van bepaalde persoonlijke omstandigheden verband houdende met zijn profiel, merkt de Raad op dat hiertoe vereist is dat er een bepaald risico aanwezig is in de desbetreffende regio van herkomst. Een zulks risico is echter in Edo State afwezig. De verwijzing naar het bestaan van risicoverhogende persoonlijke omstandigheden is dan ook niet dienstig.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Nigeria een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend vijftientig door:

S. VAN CAMP, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP